

*semmi bütykölés, barkácsolás, van egy sólymom,
tudod, imádom, ahogy a kesztyűs kezemen megül,
gyönyörű, erős testű állat, gyöngyház tollakkal,
kíméletlen vadász, és ha ott ül a kezemen, fején sipkával,
bát látnod kellene, milyen félelemmel és csodálattal
közelítenek hozzám az emberek, én mondom,
úgy kell élned, mintha mindig ülne egy sólyom
a kezeden.*

KRUSOVSZKY DÉNES

Kavafisz és nem

*Aznap, amikor újra
dohányozni kezdél
a lakásban, miután
a szállítók elvitték
minden holmiját
és eltűntek végre
a bedobozolt könyvek
és zsákba gyűjtött
ruhák az előszobából,
aznap, miközben
leakasztottad azokat
a képeket a falról,
amik eszedbe juttatták,
és véletlenül ráhamuztál
a kanapéra, amit úgy óvott,
aznap hajnalig Kavafiszt
olvastál és nem
találtál benne vigaszt.*

A feleség

*Hogy honnan esik
még mindig fény
a kertbe, érthetetlen,
hiszen az ég már egészen
sötét, egy idegen,
kövér nő jelent
meg álmodban,*

*kitárta karjait,
és magához ölelt,
kőrmével szinte
felsebezte bőrödet,
hiszen nem ismerem
magát, mondtad,
miközben elhúzódtál tőle,
ó, dehogymem, válaszolta,
a feleséged vagyok,
aztán végignéztél
az utolsó napsütötte
folton, és gyorsan
kiterítetted az éjjel
összevérzett lepedőt.*

A forrásnál

*A feltartóztatathatatlan
olvadásban mint egy
katonaszökevény,
vonszoltad magad
a vérnyomok mentén,
ez hát a tél utolsó
napja, kérdezted,
aztán egy tisztásra értél,
ahol hóvirágok sorakoztak
a sáros foltokon, mégis,
dögszagot görgetett a szél,
ez lenne a múltam,
az összekoccanó ágak,
a vörös foltok fehér alapon,
és akkor megláttad
az őzet egy bokor
mögül előlépni,
és láttad a vérző sebet
az oldalán, míg lehajolt,
hogyszomját oltsa,
leeresztetted a puskát,
közelebb léptél, egész közel,
ez hát a jövőm forrása,
akkor felnézett rád,
és megszólalt, igen.*